

Fulls de la Revista

Sumari

Escenes rurals
CRISTINA CASAS

Traç de silenci
IMMA MORENTE

Les ales del record
LLUÍS LUCERO

El primer llibre de Lloret
GUILLEM MOLLA

Com gaudir del sexe
DAVID PRATS

Marques de biblioteca
FELIP SÁNCHEZ-BABOT



Miquel Carreras, il·lustrador d'aquests Fulls, va néixer a Girona l'any 1944. És enginyer tècnic de professió, i la pintura és una de les seves passions. Va treballar al taller de pintura de Mercè Huerta. Ha participat en nombroses exposicions i ha realitzat múltiples col·laboracions en el camp de la publicitat. S'ha exercitat en el dibuix, la pintura a l'oli i l'escultura. I se sent còmode en la tècnica del guaix, com ho mostren les il·lustracions que reproduïm en aquestes pàgines.



Escenes rurals

Cristina Casas

Maig

L'ínfima part del dia que no li ocupava l'escola, s'abocava al finestral a esperar maig. S'exposava al dèbil sol, que passades les cinc de la tarda ja queia serra enllà.

A penes escalfava. Podria tocar-lo i no cremar-se el capciró dels dits.

D'aquí que, acabades les classes, s'estimés quedar-se a l'escola, caldejada per la crema dels tions que li duïen la mainada... allà restava, d'esquena al foc, amb la fusta encesa a frec dels peus, calçats amb les botasses de cuir que la resguardaven del fred i del fangar amb què s'havien convertit els carrers de Lopire, des de les pluges d'octubre.

Quan s'apagava la brasa, enfilava la costa de casa Revilla. Caminava de pressa, per no glaçar-se la sang. Nuada, tota ella, amb una bufanda de llana com a segona pell; a la pròpia, la congènita, li traspuava la pluja i el fred. Pensava llavors en la més dura de les pells, la del teixó, immune al temps; l'estiu passat els havia vist córrer espordits camps a través, quan desvetllada pel calor prenia la fresca a l'ampit de la finestra. Ara només obria els paravents a les hores de sol; davant d'ell s'asseia a brodar els mocadrets que guardava desusats a la calaixera.

Octubre

L'ínfima part del dia que no li ocupava l'escola, s'abocava al finestral a esperar octubre.

L'estança on l'allotjaren era freda, no la féu mai seva; d'ella només li agradava el batent que queia a la serra on s'asseia a brodar.

Havia arribat a l'aldea feia escassament un any, just acabats els estudis de magisteri. El lloc li semblà inhòspit des de l'inici, sorral. Tan a prop del sol els dies li resultaven asfixiants, difícils de respirar, com si els manqués l'oxigen. Per això esperava octubre, un temps rúfol que s'endugués la calorada amb tota la pols que esgrogueïa el poble, el polsim adherit als graons que pujaven a l'escola, on en va hi llançava galledades d'aigua neta a primera hora del matí, perquè els peus dels alumnes no l'empenyessin dins l'aula, una vintena de marrecs a qui ensenyava la gramàtica i el càlcul que no utilitzarien; l'escalinata des d'on, acabades les



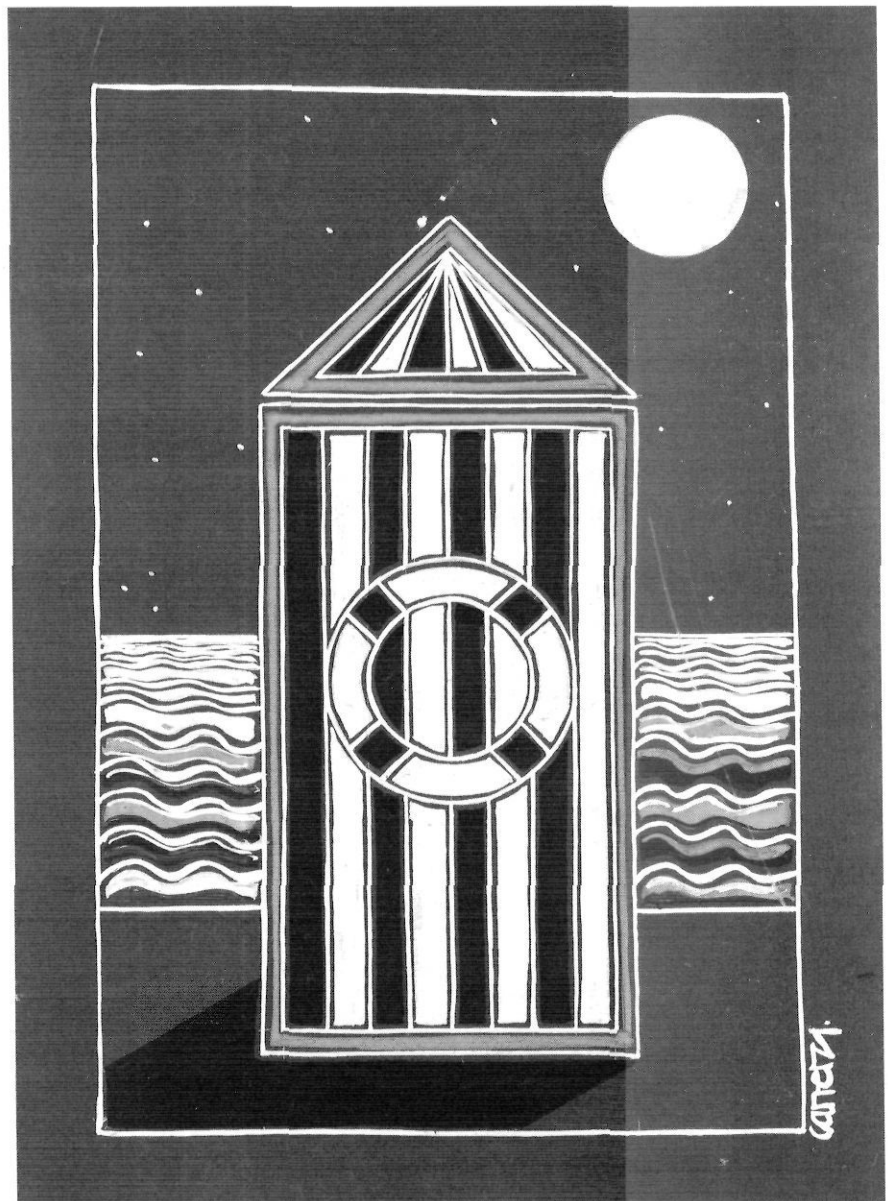
classes, els observava córrer en eixam carrer avall, empaitant-se fins als horts. Els era més útil caçar sargantanes, saures de desert. Ella també hauria arrancat a córrer, si no fos per la nosa que li feia la pell. Només aguantava l'oreig del finestral de l'habitacioneta que li havien prestat a casa Revilla. A penes en sortia. La casa era un batibull, els sentia moure's bastament darrere la porta tancada. Desoïnt-los, s'asseia, a la cadireta de vímet parada a l'aire, a brodar i embellir amb finíssimes puntes de fil perlé els mocadors blancs que lluiria a la tardor. Per a llavors, també guardava les sabates de taló d'agulla que l'alçarien per sobre totes les dones. Vertiginosa, les tardes de diumenge passejaria destemperant-se fins a fregar els horts que confrontaven amb la serra. Però per calçar-se quelcom més que sola d'espert, li calia trobar-se els peus que no es coneixia, inflats per la cremor de la terra.

Olfacte

Era tan tendra l'olor de la terra que es desfeia només olorar-la, s'esgrumollava sota el nas, es feia miques. En ploure es compactava, prenia la fortor de l'argila i, traspuant les parets de pedra de les cases, impregnava les estances de la fetor del fang i dels cucs que hi vivien; la mateixa fetidesa de fangar.

Tot duia adherit l'essència del sòl.

La mateixa olor de terra podia germinar-ne d'altres, sempre més subtils, tènues, diluïdes al ras com la fragància de les messes en el tems de sega o la dolçor de les ametlles eixint de batre. Així oloràvem nosaltres, com marrecs acabats de crear, modelats de la mateixa argila que deixava la pluja i cuits al sol gairebé palpable des de l'era Domper. Suats, se'ns sentia el llot estancat sota la pell, transpirant a través dels porus que, dilatadíssims, ens xopaven les samarretes en cercles perfectes sota les aixelles.



Era la nostra realitat. No en teníem altra. No com Conxita, irreal, despresa del llast de la terra, estesa als rocs entre nosaltres, bèsties terrenals, inodora si no fos pels canells, que jo, com qui no vol, prenia per sentir-li l'aigua de roses que s'hi vessava.